

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Pubertat digital

LA TRAMA: En una ciutat de l'Amèrica profunda, 31 d'octubre, vigília del Halloween. DJ és un nen de dotze anys obsessiu onat pel veí del davant de casa, home violent que no tolera que ningú trepitgi la seva gespa. DJ, el seu amic Croqueta i l'espaïlada Jenny s'enfronten amb la vella casa que es converteix en monstre devorador.

La pel·lícula: Fa deu anys el cinema entrava en una nova era. Amb *Terminator 2* i *Parc Juràssic*, la manera d'explicar històries havia canviat. El cinema analògic començava a rendir-se davant la imparable pressió del cinema digital: quedava obert el camí de la composició gràfica i d'animació 3D per ordinador fotorrealista. O dit més fàcil: convertir les accions reals en píxels i navegar en un espai virtual tridimensional. Sembla cosa de bruixes, però d'ençà aquell 1995 el cinema digital fa possible compondre imatges sense haver de captar-les, prèviament, amb l'ull de la càmera. Després de *Polar Express*, *Robert Zemeckis* i el seu company de malifetes *Steven Spielberg*, produeixen una història d'animació per ordinador (la realitat elàstica, de xiclet) al voltant del tema de la pubertat

i els seus neguits físics, eròtics i sentimentals. Perquè en l'aventura de DJ, Croqueta i la Jenny contra la casa monstruosa hi habita la necessitat d'autonomia adolescent enfront el món adult encaparrat en infravalorar les dificultats i victòries adolescents. *Monster House* és un relat senzill. O la lluita valerosa de dos nois i una noia contra una casa hiperanimada que sembla sortida de les oníriques aventures del mestre japonès Hayao Miyazaki (*El viatge de Chihiro*, *El castell ambulat*). I si en *Polar Express* és va pixelejar Tom Hanks per dibuixar, pintar i bellugar un inefable cap d'estació, ara és l'inquietant Steve Buscemi (actor fetitxe de Quentin Tarantino) qui es converteix en personatge digital fent el murri Mr. Nebbercracker enamorat, fins el sacrifici, de Constance, mena de Montserrat Caballé virtual passada de galls i voltes.

La frase: "Bona sort amb la pubertat", desitja la geniüda Jenny en acomiadar-se dels seus companys masculins d'aventures fantàstiques. Algú afirma que la infantesa és la pàtria del nen/nena. Potser. No obstant, sosté George Steiner que el secret de l'adult feliç poua en una adolescència rica en experiències sentimentals.

La recomanació. De visió poc menys que obligada per a cinèfils amb sentit del gol tècnic, i adolescents intuïtius o, si més no, amb ganes de superar el trauma del rei Lleó.

Monster House

Director: Gil Kenan. Guió: Dan Harmon, Rob Schrab, Pamela Pettler. Música: Douglas Pipes. Animació per ordinador. EUA, 2006. 98 minuts. Lauren, Rambla.